

Arrest

nr. 137 027 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat E. MOREAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 september 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, m.n. in functie van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 19 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op 26 februari 2013 ter kennis werd gebracht. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.09.2012 werd ingediend door:

Naam: J. (...) Vooma(a)m(en): B. (...) Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 87.08.18 477-90

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden immers interimcontracten voorgelegd van 27 februari 2012 tot 16 september 2012. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn en verder geen enkel bewijs van vroegere óf toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit deze loonfiches blijkt bovendien dat de Belgische gedurende deze periode ongeveer 7610,80€ verdient heeft. Dit is een maandelijks gemiddelde van 1089,5. Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat de huishuur al 420€ (+ 40€ gezamenlijke kosten) bedraagt is dit niet toereikend zoals hierboven gesteld. Bovendien zijn de inkomsten niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bijgevolg is heeft de Belgische onderdaan op onvoldoende wijze aangetoond over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoeker een schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. In een derde en laatste middel wordt de schending aangevoerd van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Omwille van hun onderlinge verwevenheid, is de Raad van oordeel dat de middelen samen dienen te worden onderzocht.

De middelen worden als volgt weergegeven in de syntheseseminarie:

- Schending van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980.

In tegenstelling tot wat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie voorhoudt, is hier geenszins sprake van onvoldoende bestaansmiddelen.

De weigeringsbeslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden immers interimcontracten voorgelegd van 27 februari 2012 tot 16 september 2012. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit deze loonfiches blijkt bovendien dat de Belgische gedurende deze periode ongeveer € 7610,80 verdient heeft. Dit is een gemiddelde van 1089,5€. Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat de huishuur al 420€ (+ 40 € gezamenlijke kosten) bedraagt is dit niet toereikend zoals hierboven gesteld. Bovendien zijn de inkomsten niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bijgevolg heeft de Belgische onderdaan op onvoldoende wijze aangetoond over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. "

Vooreerst werd onvoldoende rekening gehouden met de totaliteit van de situatie van de Belgische onderdaan, mevrouw M. (...).

Immers, uit de loonfiches van mevrouw M. (...) die zijn overgemaakt, blijkt duidelijk dat zij naast haar netto-inkomen, tevens maaltijdcheques ontvang ten belope van € 7,00 per dag.

Met deze extra inkomsten, werd onterecht geen rekening gehouden. Op maandbasis had mevrouw M. (...) bijgevolg nog minstens € 140,00 extra.

Het gemiddelde bedrag van € 1.089,50 zoals vermeld in de beslissing d.d. 19.03.2013 is ten andere niet volledig.

Mevrouw M. (...) had als gemiddeld netto-maandinkomen geen € 1.089,50, maar € 1.229,50 per maand! Rekening houdend met de maaltijdcheques die mevrouw M. (...) heeft ontvangen, kan het inkomen van mevrouw M. (...) worden vastgesteld als volgt :

- Maart 2012: €1.482,79
- April 2012: € 1.303,50
- Mei 2012: €1.364,10
- Juni 2012: €1.231,31
- Juli 2012: €750,20
- Augustus 2012 : € 1.167,19
- September 2012 : € 1.657,72

(zie overzicht in stuk 16)

Met uitzondering van de periode dat mevrouw M. (...) verlof had, wat ten andere werd vergoed met een vakantiegeld (zie infra), heeft mevrouw M. (...) elke maand meer verdiend dan het minimum voorgeschreven bedrag.

Evenmin werd er rekening gehouden met de het jaarlijks vakantiegeld dat mevrouw M. (...) ontving alsook de eindejaarspremie.

Zo ontving zij een eindejaarspremie ten belope van € 958,37 (stuk 10) en jaarlijks vakantiegeld ten belope van € 1.601,27 (stuk 11).

Op maandbasis is dit een extra inkomen van € 213,30.

Voor de prestaties geleverd in 2012 ontving mevrouw M. (...) zelfs een vakantiegeld ten belope van maar liefst € 2.230,44. (of ook €185,83 per maand) (zie nieuw stuk 17)

Bijgevolg had mevrouw M. (...) op maandbasis een inkomen van € 1.442,80 (€ 1.229,50 + € 213,30), daar waar door het wetsartikel 40ter van de Wet van 15.12.1980 wordt voorgeschreven dat stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geacht wordt voldaan te zijn wanneer men een inkomen heeft van minimum € 1.256,97.

Aldus leverde de Belgische onderdaan wel degelijk de nodige inspanningen om aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen, teneinde een gezin met concludant te behartigen. (stukken 2-11)

Volgens verwerende partij zou concludant het hoofdmotief van de bestreden beslissing uit het oog verliezen, m.n. dat bestaansmiddelen van de Belg die voortvloeien uit interim-arbeid niet het karakter hebben van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de tewerkstelling van mevrouw M. (...) wel degelijk stabiel en regelmatig is, blijkt afdoende uit de stukken. (zie infra)

Uit de voorgelegde inkomstenbewijzen bleek dat het grensbedrag zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, was bereikt.

Dat derhalve wel voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980, zodat de bestreden beslissing de inhoud van voormelde wetsbepaling schendt.

- Schending van zorgvuldigheidsplicht

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, daar waar de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het naliet zorgvuldig de solvabiliteit van de Belgische onderdaan na te gaan, alsook rekening te houden met alle overgelegde stukken.

Verwerende partij is de mening toegedaan dat zij wel degelijk een grondig onderzoek heeft gedaan, quod non.

Dit is geenszins het geval.

Nochtans dient indien men van oordeel is dat de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot niet gelijk zijn aan 120% van het leefloon, verder onderzoek doen naar de financiële situatie alvorens de gezinshereniging te weigeren.

Dit werd niet nader onderzocht!

Immers, ondanks het feit dat de echtgenote van concluant de nodige stukken had gevoegd betreffende haar inkomsten, werd hiermee geen rekening gehouden. Zo werden de bijdrages van de maaltijdcheques niet in rekening genomen.

Er bestaat namelijk een zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de dienst Vreemdelingenzaken om rekening te houden met alle voorliggende elementen in een dossier, zo ook de concrete gezins- en economische situatie, alsook de sociale en culturele integratie in België.

Geenszins werden met de buitengewone inspanningen van concluant tot integratie; alsook de economische situatie die aan de wettelijke voorschriften voldoen rekening gehouden.

Concluant levert buitengewone inspanningen om zich geheel en op gepaste wijze te integreren in de Belgische maatschappij. Hiermee werd helemaal geen rekening gehouden. (stuk 14)

Daarenboven werd geen rekening gehouden met het diploma van concluant.

Concluant is immers houder van een universitair diploma elektrotechnieken. (zie stuk 16).

Concluant heeft dus geenszins de bedoeling om zich te laten onderhouden door zijn echtgenote, maar wenst tevens aan de slag te gaan om brood op de plank te kunnen brengen.

Met deze informatie, werd evenmin rekening gehouden.

Dat het diploma van concluant niet was gevoegd bij de aanvraag, is enkel te wijten aan het feit dat bij de Stadsdiensten een opsomming werd gegeven van de noodzakelijke stukken.

Het diploma van concluant werd niet vermeld.

Daarnaast wordt zorgvuldigheidsplicht tevens manifest geschonden gezien de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie het naliet de voorgelegde stukken inzake de financiële toestand zorgvuldig te onderzoeken.

Zo schrijft de wet van 15.12.1980 voor dat wanneer de Belgische onderdaan kan aantonen dat er een besparing op bepaalde vaste kosten geldt, er kan worden afgeweken van het wettelijk minimum van €1.256,97.

Gelet op het feit dat mevrouw M. (...) naast haar nettoloon tevens over maaltijdcheques beschikt, alsook over een eindejaarspremie en een vakantiegeld zijn er in casu voldoende elementen om af te wijken van het wettelijk minimum van het loon aan zich.

Geheel onterecht werd hiermee geen rekening gehouden en werd zulks zelfs niet onderzocht.

Door deze grove nalatigheid wordt concluant de kans ontnomen het recht van elk individu op een volwaardig en menswaardig gezinsleven uit te oefenen.

Schending van het redelijkheidsbeginsel

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie meent onterecht dat de bestaansmiddelen voortvloeiend uit interimarbeid buiten beschouwing dient worden gelaten wegens het tijdelijk karakter.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie maakt kennelijk onredelijk een onderscheid tussen arbeid op grond van de periodiciteit, daar waar de Wet van 15.12.1980 deze parameter niet vooropstelt.

Hierdoor kan niet anders dan worden gesteld dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie in casu manifest het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Mevrouw M. (...) heeft alle stukken overgemaakt die zij had op het ogenblik van het indienen van het verzoek van concluant en voor de periode dat ze bij de Dienst van Gezinsshereniging Stad Gent nodig vonden voor de aanvraag.

Er werd aan mevrouw M. (...) gezegd dat ze drie maanden inkomstenbewijzen moest erbij voegen, wat ze ook deed, ondanks het feit dat Mevrouw M. (...) genoeg bewijzen heeft van voltijdse tewerkstelling van periode lang daarvoor.

Indien men over meer inkomstenbewijzen wenste te beschikken, is het niet redelijk dat aan mevrouw M. (...) werd voorgehouden dat inkomstenbewijzen van enkele maanden afdoende zou zijn.

Nochtans had de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de dossierstudie navraag kunnen doen naar de verdere financiële situatie en kunnen vaststellen dat de tewerkstelling bleef doorlopen.

Zo heeft mevrouw M. (...) in oktober 2012 een inkomen gehad van € 1.230,99, in november 2012 een inkomen van € 1.506,19 (zie stukken 12-13)

Dit meer de maaltijdcheques a rato van minstens €140,00 per maand!

Niet enkel in de navolgende maanden, maar tevens in de maanden voordien, heeft mevrouw M. (...) gewerkt door middel van interim-contracten.

Enkel maar omdat haar werd gemeld op verschillende sites van overheidsinstanties dat zij inkomstenbewijze van de laatste 6 maanden diende over te maken, heeft zij niet al haar weekcontracten doorgestuurd.

Nochtans blijkt duidelijk dat zij minstens sedert mei 2011 door middel van interim-contracten, een continue, stabiele, tewerkstelling had. (zie stukken 15)

Tot op heden is mevrouw M. (...) tewerkgesteld op basis van interim-contracten, dewelke haar een meer dan voldoende inkomen geven.

Op heden heeft mevrouw M. (...) maar liefst € 397,87 per week netto. (zie nieuw stuk 18)

Nu mevrouw M. (...) reeds 2 jaar is tewerkgesteld op basis van interim-contracten kan onmogelijk nog worden voorgehouden dat haar inkomsten niet regelmatig of stabiel zouden zijn. Dat interim-contracten an sich per definitie van tijdelijke aard zijn, betekent niet dat het werken op deze basis eveneens van tijdelijke aard is.

Het is echter niet redelijk op basis hiervan te stellen dat bijgevolg de inkomsten niet regelmatig en stabiel kunnen zijn.

Nader onderzoek zou het tegendeel hebben bewezen.

In casu is het duidelijk dat mevrouw M. (...) reeds verschillende jaren een opeenvolging heeft van interim-contracten, waardoor het tijdelijke karakter van de interim-contracten uiterst relatief is, haar tewerkstelling niet meer als tijdelijk kan worden gedefinieerd en de inkomsten wel degelijk op regelmatige basis zijn én stabiel zijn.

- Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting

Het feit dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie een beslissing nam zonder rekening te houden met door concluant alle voorgelegde stukken en zonder hier zelfs ook maar op te antwoorden maakt ontegensprekelijk een schending uit van de formele en materiële motiveringsverplichting. Het staat derhalve vast dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de formele en materiële motiveringsverplichting nu niet gemotiveerd werd naar behoren.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie gebruikt lukraak een indicator om aan te tonen dat de inkomsten van mevrouw M. (...) niet aan de voorwaarden beantwoord."

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voor dat er geenszins sprake is van onvoldoende bestaansmiddelen. Er zou onvoldoende rekening zijn gehouden met de totaliteit van de situatie van de Belgische onderdaan, mevr. M. (...). In het bijzonder zou de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geen rekening hebben gehouden met de maaltijdcheques, het vakantiegeld en de eindejaarspremie van mevr. M. (...). De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt melding van de volgende elementen:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden immers interimcontracten voorgelegd van 27 februari 2012 tot september 2012. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht. is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit deze loonfiches blijkt bovendien dat de Belgische gedurende deze periode ongeveer 7610,80€ verdient heeft. Dit is een maandelijks gemiddelde van 1089,5. Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat de huishuur al 420€ (+ 40€ gezamenlijke kosten) bedraagt is dit niet toereikend zoals hierboven gesteld. Bovendien zijn de inkomsten niet ten minste gelijk aan honderd twintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bijgevolg is heeft de Belgische onderdaan op onvoldoende wijze aangetoond over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen. De voorgehouden schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. "

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

10 wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bij standstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. "

In zijn concrete kritiek poogt verzoeker aan te tonen dat het inkomen van verzoekers partner meer zou bedragen dan 120% van het leefloon, ter ondersteuning waarvan hij verwijst naar de maaltijdcheques die mevr. M. (...)bovenop haar netto-inkomen ontvangt.

De verwerende partij laat gelden dienaangaande vooreerst gelden dat uit de overwegingen van de gemachtigde geenszins blijkt dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker werd geweigerd, louter omwille van het feit dat het inkomen van verzoekers partner minder bedraagt dan 120% van het leefloon.

De verwerende partij stelt immers vast dat verzoeker kennelijk het hoofdmotief van de bestreden beslissing uit het oog verliest, m.n. dat bestaansmiddelen van de Belg voortvloeien uit interimarbeid en aldus niet het karakter hebben van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk. zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. " (RvV nr. 78.968 van 11 april 2012)

"De Raad stelt vast dat verzoekster niet weerlegt dat haar partner niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, noch dat de inkomsten van verzoekster uit interim-arbeid bezwaarlijk stabiel kunnen worden genoemd. " (R.v.V. nr. 80 587 van 2 mei 2012)

Mede gelet op het feit dat interimarbeid per definitie tijdelijk is, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te oordelen dat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat zijn partner wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt, kan uiteraard niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, nu dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de ingeroepen bestaansmiddelen geen stabiel karakter hebben.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende verzoekers tweede middel

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers kritiek onder het tweede middel komt in wezen neer op een herhaling van zijn kritiek onder het eerste middel.

In de mate dat verzoeker opnieuw voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de maaltijdscheques, het vakantiegeld en de eindejaarspremie van mevr. M. (...), verwijst de verwerende partij naar haar uiteenzetting onder het eerste middel, die alhier als integraal herhaald kan worden beschouwd.

Terwijl verzoeker voorts niet dienstig kan verwijzen naar stukken aangaande zijn integratie en naar zijn universitair diploma elektrotechnieken, gelet op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris enkel rekening kan houden met de gegevens die hem ter kennis waren op het ogenblik van de beslissing.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekers beschouwingen als zou hij buitengewone inspanningen leveren om zich te integreren, en als zou het niet de bedoeling zijn om zich te laten onderhouden door zijn echtgenote, niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3. Betreffende verzoekers derde middel

In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft geoordeeld dat de bestaansmiddelen voortvloeiend uit interimarbeid buiten beschouwing dienen te worden gelaten gelet op het tijdelijk karakter, en dat op kennelijk onredelijke wijze een onderscheid wordt gemaakt tussen arbeid op grond van de periodiciteit.

Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

Immers merkt de verwerende partij toe dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet expliciet voorschrijft dat bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van deze bestaansmiddelen.

Verzoeker kan niet ernstig betwisten en het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat tewerkstelling op interimbasis daaraan niet beantwoordt.

De verwerende partij laat bovendien gelden dat dit standpunt met betrekking tot inkomsten uit interimarbeid wordt bijgetreden door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is ver definitie tijdelijk. zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan." (RvV nr. 78.968 van 11 april 2012)

"De Raad stelt vast dat verzoekster niet weerlegt dat haar partner niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, noch dat de inkomsten van verzoekster uit interim-arbeid bezwaarlijk stabiel kunnen worden genoemd." (R.v.V. nr. 80.587 van 2 mei 2012)

Terwijl verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de dossierstudie navraag had kunnen doen naar de verdere financiële situatie en had kunnen vaststellen

dat de tewerkstelling verder bleef lopen. De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel rekening houden met de hem ter kennis gebrachte stukken, die aantonen dat de referentiepersoon interimarbeid verricht. Terwijl de 'tewerkstelling' bij interimarbeid ook niet 'verder loopt', doch wel wordt hernieuwd. Het onzekere karakter bij interimarbeid schuilt net in deze nood aan vernieuwing, hetgeen niet het geval is bij arbeid voor onbepaalde duur, of voor (langere) bepaalde duur.

Bovendien stelt de verwerende partij vast dat verzoeker weinig ernstig is waar hij poogt voor te houden dat er in hoofde van zijn partner wel degelijke sprake zou zijn van een voltijdse, continue en stabiele tewerkstelling, en hij ter ondersteuning van deze tewerkstelling andermaal verwijst naar een tewerkstelling op basis van interimcontracten.

Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van regelmatige en stabiele inkomsten, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.4. Betreffende verzoekers vierde middel

In een vierde middel beroept verzoeker zich op een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij laat nopens de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker heeft geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers kritiek onder het vierde middel betreft andermaal een herhaling van zijn eerder geformuleerde beschouwingen, m.n. dat hij van oordeel is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben met alle door verzoeker voorgelegde stukken.

De verwerende partij heeft de eer om te repliceren dat verzoekers beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen, en verwijst dienaangaande naar haar voorgaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. In zoverre verzoeker de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden acht, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298)

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van de vereiste bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon volgende documenten voorlegde:

- Loonfiches voor de volgende periodes: 27 februari 2012-4 maart 2012, 5 maart 2012-11 maart 2012, 12 maart 2012-18 maart 2012, 19 maart 2012-25 maart 2012, 26 maart 2012-1 april 2012, 2 april 2012-8 april 2012, 9 april 2012-15 april 2012, 16 april 2012-22 april 2012, 23 april 2012-29 april 2012, 30 april 2012-6 mei 2012, 7 mei 2012-13 mei 2012, 14 mei 2012-20 mei 2012, 21 mei 2012-27 mei 2012, 28 mei 2012-3 juni 2012, 4 juni 2012-10 juni 2012, 11 juni 2012-17 juni 2012, 18 juni 2012-24 juni 2012, 16 juli 2012-22 juli 2012, 23 juli 2012-29 juli 2012, 30 juli 2012-5 augustus 2012, 6 augustus 2012-12 augustus 2012, 13 augustus 2012-19 augustus 2012, 20 augustus 2012-26 augustus 2012, 27 augustus 2012-2 september 2012, 3 september 2012-9 september 2012 en 10 september 2012-16 september 2012.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon deze inkomsten verwierf uit uitzendarbeid die nagenoeg steeds op voltijdse basis plaats had.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende redenen:

“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden immers interimcontracten voorgelegd van 27 februari 2012 tot 16 september 2012. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn en verder geen enkel bewijs van vroegere óf toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit deze loonfiches blijkt bovendien dat de Belgische gedurende deze periode ongeveer 7610,80€ verdient heeft. Dit is een maandelijks gemiddelde van 1089,5, Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat de huishuur al 420€ (+ 40€ gezamenlijke kosten) bedraagt is dit niet toereikend zoals hierboven gesteld. Bovendien zijn de inkomsten niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bijgevolg is heeft de Belgische onderdaan op onvoldoende wijze aangetoond over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”

3.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn, aangezien uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de Belgische echtgenote van verzoeker een maandelijks gemiddelde van 1089,50 euro heeft verdiend hetgeen, gelet op de gezinssamenstelling, de kosten van de maandelijks huur en de bijkomende gezamenlijke kosten, niet toereikend is. Bovendien, zo wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt, zijn de voorgelegde inkomsten niet gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag “bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”.

3.7. Verzoeker betoogt dienaangaande in essentie dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de “totaliteit van de situatie van de Belgische onderdaan”, aangezien geen rekening werd gehouden met de ontvangen maaltijdcheques ten belope van zeven euro per dag, noch met het “jaarlijks vakantiegeld” en de “eindejaarspremie”. Verzoeker licht toe dat het in de bestreden beslissing vermelde bedrag bijgevolg niet volledig is en dat, wanneer men voormelde inkomsten meerekent, het “grensbedrag zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet” wel degelijk is bereikt. Verzoeker is de mening toegedaan dat de gemachtigde dan ook heeft nagelaten op zorgvuldige wijze de “solvabiliteit” van de Belgische referentiepersoon na te gaan, alsook rekening te houden met alle overgelegde stukken.

3.8. De Raad stelt vast dat uit de voorgelegde loonfiches duidelijk blijkt dat de Belgische echtgenote van verzoeker wekelijks één of meerdere maaltijdcheques heeft ontvangen. Het precieze aantal ontvangen maaltijdcheques wordt telkens weergegeven in de wekelijkse loonfiches. Uit deze loonfiches blijkt eveneens dat elke maaltijdcheque een waarde van 7 euro heeft. Verzoeker voert terecht aan dat uit de bestreden beslissing (en uit het administratief dossier) evenwel niet blijkt dat de gemachtigde met deze informatie, die verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd om te bewijzen dat zijn partner over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, rekening heeft gehouden.

De Raad besluit dan ook dat, waar de gemachtigde zonder rekening te houden met de in de voorgelegde loonfiches vermelde maaltijdcheques heeft beslist dat “Uit deze loonfiches [...] bovendien [blijkt] dat de Belgische gedurende deze periode ongeveer 7610,80€ verdient heeft. Dit is een maandelijks gemiddelde van 1089,5, Gezien de gezinssamenstelling en het feit dat de huishuur al 420€ (+ 40€ gezamenlijke kosten) bedraagt is dit niet toereikend zoals hierboven gesteld. Bovendien zijn de inkomsten niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”, hij in strijd met de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht handelt. Immers, de gemachtigde heeft niet op basis van alle aangebrachte feitelijke elementen geoordeeld. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde na een grondig en zorgvuldig onderzoek van de elementen die de situatie van verzoeker “daadwerkelijk kenmerken” heeft geoordeeld dat verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

3.9. Voorts voert verwerende partij in de nota met opmerkingen aan dat verzoeker met zijn desbetreffende argumenten “kennelijk het hoofdmotief van de bestreden beslissing uit het oog verliest, m.n. dat bestaansmiddelen van de Belg voortvloeien uit interimarbeid en aldus niet het karakter hebben van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet”.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad eveneens gemotiveerd dat de loonfiches niet aantonen dat de partner van verzoeker over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, omdat interim-

contracten per definitie van tijdelijke aard zijn en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht.

3.10. Verzoeker voert in zijn synthesesmemorie dienaangaande aan dat de gemachtigde ten onrechte de uit interim-arbeid verworven aangetoonde bestaansmiddelen van zijn echtgenote "*buiten beschouwing*" heeft gelaten "*wegens het tijdelijk karakter*". Volgens verzoeker maakt de gemachtigde "*kennelijk onredelijk een onderscheid tussen arbeid op grond van periodiciteit*". Verzoeker wijst er onder meer op dat zijn echtgenote "*minstens sedert mei 2011*" door middel van interim-contracten een "*continue, stabiele tewerkstelling*" had en dat zij tot op heden nog steeds tewerkgesteld is op basis van interim-contracten. Hierbij stipt verzoeker onder meer aan dat bij de aanvraag alle stukken werden overgemaakt die "*ze bij de Dienst van gezinshereniging Stad Gent nodig vonden voor de aanvraag*" en dat, omdat op "*de verschillende sites van overheidsinstanties*" werd gemeld dat slechts inkomstbewijzen van de laatste zes maanden dienden te worden overgemaakt, hij niet al de "*weekcontracten*" van zijn Belgische partner heeft voorgelegd/overgemaakt. Aangezien zijn echtgenote reeds verschillende jaren "*een opeenvolging heeft van interim-contracten, waardoor het tijdelijke karakter van de interim-contracten uiterst relatief is*", kan haar tewerkstelling niet meer als tijdelijk worden beschouwd en bijgevolg dienen haar bestaansmiddelen als stabiel en regelmatig te worden beschouwd, zo besluit verzoeker.

3.11. Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeids-overeenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Dat interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt, sluit niet uit dat tijdelijke interim-contracten kunnen worden afgesloten voor langdurige en aansluitende periodes en dat derhalve bestaansmiddelen op regelmatige en stabiele wijze uit interimarbeid kunnen worden verworven.

In dit kader stelt de Raad verder vast dat uit de aan de gemachtigde voorgelegde loonfiches blijkt dat de Belgische referentiepersoon tussen februari 2012 en september 2012, dit is een periode van zes maanden voorafgaand aan de aanvraag, nagenoeg steeds voor aansluitende periodes op voltijdse basis werkzaam is geweest in het kader van interimarbeid.

Waar de verwerende partij in haar nota erop wijst dat het onzekere karakter bij interimarbeid net schuilt in de nood aan vernieuwing, hetgeen niet het geval is bij arbeid voor onbepaalde of voor (langere) bepaalde duur, gaat zij voorbij aan de individuele en concrete omstandigheden die deze zaak kenmerken, met name het gegeven dat de Belgische referentiepersoon aantoonbaar minstens zes maanden stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te kunnen putten uit een aansluitende periode van interimarbeid, wat in de huidige arbeidsmarkt trouwens geen alleenstaand geval is. Bovendien kunnen zelfs personen die beschikken over een arbeidscontract van langere of van onbepaalde duur geen 100% garantie geven dat zij steeds over een inkomen zullen kunnen beschikken.

3.12. Anderzijds eist de gemachtigde van verzoeker dat hij een bewijs van "*vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen*" bijbrengt. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet "aantonen" dat hij thans over deze bestaansmiddelen "beschikt". In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen of tewerkstelling zal beschikken in de toekomst of dat hij hierover beschikte in het verleden. Ten overvloede, verwerende partij lijkt ook uit het oog te verliezen dat verzoekers echtgenote bij een eventuele toekomstige werkloosheid kan terugvallen op een werkloosheidsuitkering. Bovendien wordt in de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 21 september 2012 het volgende wordt gesteld: "*De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 21-12-2012 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: nihil*". Verzoeker werd bij het indienen van zijn aanvraag dus niet verzocht om binnen een bepaalde termijn nog bijkomende bewijsstukken voor te leggen aangaande de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, in casu zijn echtgenote. Gelet op al deze elementen kan van verzoeker dan ook niet worden verwacht dat hij zijn aanvraag "actualiseerde" door het aanbrengen van bewijzen van toekomstige tewerkstelling.

Gelet op de vaststelling enerzijds dat verzoeker bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn Belgische echtgenote gedurende een aansluitende periode van meer dan zes maanden voorafgaand aan de aanvraag op nagenoeg voltijdse basis tewerkgesteld was – ook al gaat het om tewerkstelling op basis van interimcontracten – en de vaststelling anderzijds dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag niet werd verzocht om binnen een bepaalde termijn nog bijkomende bewijsstukken voor te leggen aangaande de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, in casu zijn echtgenote, constateert de Raad dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 40ter van de vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Ten overvloede, de bij het oorspronkelijke verzoekschrift gevoegde loonfiches van de Belgische referentiepersoon voor de maanden mei 2011 tot en met februari 2012 en voor de maanden oktober en november 2012, bevestigen het betoog van verzoeker dat de Belgische referentiepersoon minstens sedert mei 2011 door middel van interimcontracten een continue, stabiele en standvastige tewerkstelling heeft.

Waar verwerende partij in haar nota nog verwijst naar en citeert uit (andersluidende) arresten van de Raad i.v.m. de stabiele en regelmatige aard van inkomsten verkregen uit interimarbeid, dient de Raad op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben.

3.13. Gelet op wat supra werd besproken, besluit de Raad dat de bestreden beslissing artikel 40ter van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt. Dit leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De middelen zijn in de hierboven aangegeven mate gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 26 februari 2013 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES